

Η σειρά
κυκλοφορεί
σε **21** χώρες
20.000.000
αντίτυπα

Λιζ Κέσλερ

Η
Έρμιλι Γ.

Βιβλίο 5

και η χώρα
του Ήλιου
του Μεσονυκτίου

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: EMILY WINDSNAP
AND THE LAND OF THE MIDNIGHT SUN

Από τις Εκδόσεις Orion Children's Books, Λονδίνο 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Έμιλι Γ. και η Χώρα του Ήλιου του Μεσονυκτίου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Liz Kessler

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Natacha Ledwidge

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:

Μερσίνα Λαδοπούλου, Ραλλού Ρουχωτά

© Liz Kessler, 2012

© Εικονογράφησης: Natacha Ledwidge, 2012

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1861-2

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1862-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfoffi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Λιζ Κέσλερ

Ερμιλι Γ.
Ειβλίο 5
και η Χώρα
του Ήλιου
του Μεσονυκτίου

Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά

Το βιβλίο αυτό αφιερώνεται στη φανταστική
πρακτόρισσά μου, Κάθριν Κλαρκ, ως ένα ευχαριστώ
για τα δέκα χρόνια που με στηρίζεις και με ακούς,
που είσαι υπέροχη σύμβουλος, φίλη και εκατοντάδες
ακόμη πράγματα. Και επειδή είσαι το πρώτο
βήμα στον δρόμο που ακολουθεί
η Έμιλι για να τη γνωρίσει ο κόσμος.
Σ' ευχαριστώ. Σε παρακαλώ, μη φύγεις ποτέ
από τον εκδοτικό χώρο.

Η Επιστροφή του Βασιλιά του Βουνού

Ήμουν νεκρός, ήμουν χαμένος,
Σε βράχο και πέτρα μεταμορφωμένος.

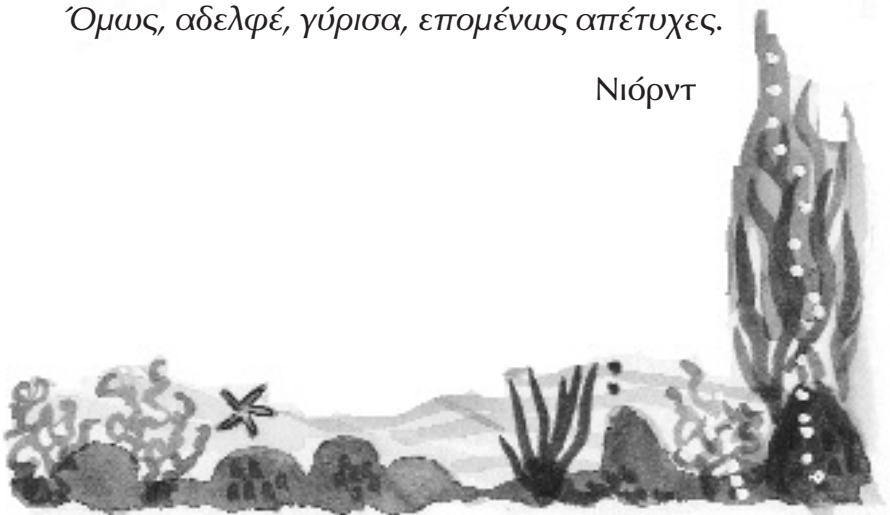
Ήμουν πάγος, ήμουν φωτιά,
Ήμουν τα πάντα, τίποτα και άλλα πολλά.

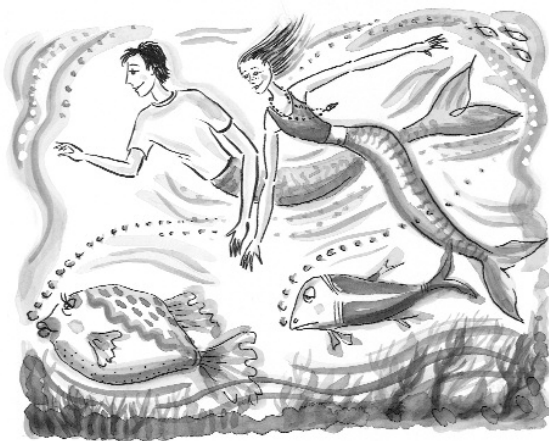
Ήμουν εδώ και πουθενά,
Να σαπίσω αφέθηκα για τα καλά.

Κι ωστόσο λιώνω, ανασαίνω και ζω.
Αυτό που ξέχασες είμαι το μυστικό.

Είμαι η γη, η θάλασσα, οι λόφοι,
Αυτό που γεννούν μέσα σου οι φόβοι.
Τα μάτια του βουνού να παγώσεις θέλησες,
Όμως, αδελφέ, γύρισα, επομένως απέτυχες.

Νιόρντ

1

Διακόπτουμε το πρόγραμμά μας για να σας μεταδώσουμε μια σοβαρή μετεωρολογική πρόβλεψη. Από σήμερα το πρωί, ξαφνικές καταιγίδες επηρεάζουν και πάλι πολλές παράλιες περιοχές. Οι αρχές συμβουλεύουν τους πολίτες που κατοικούν σε αυτές τις περιοχές να αποφεύγουν να βγαίνουν έξω αν δεν είναι ανάγκη. Οι παραλιακοί δρόμοι που είναι ακόμη πλημμυρισμένοι από τη χθεσινή νεροποντή θα παραμείνουν κλειστοί μέχρι νεοτέρας».

Η μαμά έκλεισε την τηλεόραση και σηκώθηκε να βάλει τον βραστήρα στη φωτιά.

«Αυτές οι καταιγίδες έχουν αρχίσει να γίνονται γελοίες», είπε. «Είμαστε στη μέση του καλοκαιριού! Θα έπρεπε να ήμασταν έξω και να κάνουμε ηλιοθερα-

πεία, όχι κουρνιασμένοι μέσα ή να τρέχουμε εδώ κι εκεί καλυμμένοι με αδιάβροχα και ομπρέλες».

Η καλύτερη φίλη της μαμάς, η Μίλι, ένευσε προς την κουρελιασμένη ομπρέλα που ήταν χωμένη ανάποδα στον σκουπιδοτενεκέ.

«Είναι η τρίτη που καταστρέφω μέσα σε μια εβδομάδα», είπε. «Δε θα με πείραζε και τόσο αν ήταν μόνο η βροχή. Ο άνεμος που ουρλιάζει είναι που δε μου αρέσει. Μου προκαλεί εφιάλτες. Και τα κύματα που σκάνε πάνω στην προβλήτα δε θα έλεγα ότι βοηθάνε να δημιουργηθεί ένας χώρος ηρεμίας για την ομάδα Διαλογισμού και Οραματισμού».

«Διαλογισμός και Οραματισμός» ήταν το νέο μάθημα που δίδασκε η Μίλι στον Βασιλιά, το σκάφος στο οποίο ζούσε κοντά μας στο λιμάνι του Μπράιτπορτ. Ο Βασιλιάς ήταν το παλιό μας σκάφος, αλλά είχαμε μετακομίσει σε ένα καινούργιο όταν η μαμά μου και ο μπαμπάς μου ξανάσμιξαν. Η μαμά είναι άνθρωπος και ο μπαμπάς είναι γοργονάντρας, και το σκάφος μας, η Φορτούνα, προσαρμόστηκε έτσι ώστε να μπορείς να ζεις τόσο πάνω όσο και κάτω από το νερό. Εγώ είμαι μισή γοργόνα –άνθρωπος στη στεριά και γοργόνα στο νερό–, που σημαίνει ότι μπορώ να ζω τόσο πάνω όσο και κάτω από το νερό.

Η Μίλι ήταν στην τρίτη εβδομάδα της ομάδας Διαλογισμού και Οραματισμού. Τη δημιούργησε αφότου βίωσε αυτό που αποκαλεί «μια φωτισμένη στιγμή συγχρονισμού».

Η Μίλι έχει πολλές «φωτισμένες στιγμές συγχρονισμού» και δεν την απασχολεί ιδιαίτερα το ότι κα-

νείς δεν ξέρει τι ακριβώς σημαίνουν όλα αυτά τα πράγματα.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί γίνεται τόση φασαρία», είπα. «Οι καταιγίδες διαρκούν μόνο μισή ώρα και όλη την υπόλοιπη ώρα ο καιρός είναι υπέροχος». Κοίταξα έξω από το παράθυρο. «Κοιτάξτε, καθαρίζει ήδη». Η μαμά και η Μίλι αντάλλαξαν ένα βλέμμα. «Τι;» ρώτησα.

Η μαμά έπιασε δύο κούπες και έβαλε ένα σακουλάκι τσάι στη μία.

«Δεν εκπλήσσομαι που εσύ μπορείς να δεις τη θετική πλευρά», είπε, με ένα ίχνος χαμόγελου να τρεμοπαίζει στις γωνίες του στόματός της.

«Τι εννοείς;»

«Εννοεί ότι είναι παράξενο που όλα φαίνονται πιο ρόδινα σε όσους έχουν αγόρι», είπε η Μίλι. Μετά ξέσπασε σε γέλια και σηκώθηκε από τον καναπέ. «Απλώς σε πειράζω, αγάπη, μην ανησυχείς», συνέχισε, τσιμπώντας το μάγουλό μου καθώς περνούσε από δίπλα μου. «Τσάι Ερλ Γκρέι για μένα, Μέρι Π», πρόσθεσε, πηγαίνοντας κοντά στη μαμά στην κουζίνα.

«Τέλος πάντων», είπα και γύρισα την πλάτη και στις δυο τους, για να μην μπορούν να δουν το κοκκίνισμα που απλώθηκε στα μάγουλά μου – ή το χαμόγελο που, όπως διαπίστωνα, ήταν πολύ δύσκολο να διώξω από το πρόσωπό μου.

Είχαν δίκιο όμως. Δυσκολευόμουν να βρω κάποιο αρνητικό στοιχείο σε *οτιδήποτε* αυτή τη στιγμή. Και τι έγινε αν έβρεχε λίγο; Ποιος νοιαζόταν; Ο δικός μου κόσμος ήταν γεμάτος λιακάδα.

Και ναι, ήταν εξαιτίας του Ααρών. Του αγοριού μου.

Εξακολουθούσα να νιώθω λίγο παράξενα όταν τον αποκαλούσα έτσι, και η αλήθεια είναι ότι δεν είχα χρησιμοποιήσει ακόμη φωναχτά αυτή τη λέξη – ειδικότερα σ' εκείνον! Όμως από μέσα μου την έλεγα – πολύ. Και μου άρεσε.

Τοκ τοκ τοκ! Ένα χτύπημα στην πόρτα με έβγαλε από τις σκέψεις μου. Αναγνώρισα το χτύπημα και αμέσως τα μάγουλά μου άρχισαν να καίνε ξανά.

Η μαμά έφτασε στην πόρτα ακριβώς πριν από μένα.

«Γεια σου, Ααρών», είπε με ένα πλατύ χαμόγελο. «Για σένα λέγαμε μόλις τώρα».

Ο Ααρών κοίταξε πίσω από τη μαμά για να πιάσει το βλέμμα μου.

«Αλήθεια;» ρώτησε ντροπαλά.

Πέρασα δίπλα από τη μαμά.

«Τα λέμε αργότερα», είπα καθώς φιλούσα το μάγουλό της.

«Να προσέχετε εκεί έξω», μας προειδοποίησε.

«Μην ανησυχείς. Κοίτα... η καταιγίδα πέρασε ήδη. Σου το είπα ότι δε θα κρατούσε πολύ». Διέσχισα την προβλήτα με τον Ααρών.

«Καλά να περάσεις με το αγόρι σου!» είπε τραγουδιστά η Μίλι μέσα από το σκάφος.

Έριξα μια κλεφτή ματιά στον Ααρών.

«Με συγχωρείς γι' αυτές», μουρμούρισα.

Χαμογέλασε.

«Δε με πειράζουν», είπε, «αν δεν πειράζουν κι εσένα».

Χαμήλωσα το βλέμμα μου, καθώς ντρεπόμουν πολύ να συναντήσω τα μάτια του.

«Όχι, υποθέτω ότι ούτε εμένα με πειράζουν», είπα κοιτάζοντας τις ξύλινες σανίδες της προβλήτας.

Ο Ααρών μου έτεινε το χέρι του χωρίς να πει τίποτε άλλο και εγώ γλίστρησα το χέρι μου μέσα στο δικό του καθώς περπατούσαμε. Μόλις το έκανα, ένιωσα όλο μου το σώμα να μυρμηγκιάζει και να ζεσταίνεται. Δεν είχα νιώσει ποτέ τίποτα σαν αυτό που ένιωθα όταν ο Ααρών κρατούσε το χέρι μου. Ήταν λες και κάποιος γαργαλούσε όλες τις νευρικές απολήξεις μου ταυτόχρονα. Με έκανε να θέλω να αρχίσω να χοροπηδάω και να ξεσπάσω σε γέλια.

Είχαμε γνωριστεί μόλις φέτος. Ο Ααρών ζούσε με τη μαμά του σε ένα κάστρο στη θάλασσα, αλλά πρόσφατα είχαν μετακομίσει στο λιμάνι του Μπράιτον μαζί μας. Είχαμε δώσει μια εκπληκτική συναυλία πρόσφατα, και από εκείνη τη νύχτα και μετά –όταν με φίλησε– νιώθω έτσι.

Δεν του το είπα, φυσικά. Το μοναδικό άτομο στο οποίο είπα κάτι ήταν η καλύτερή μου φίλη, η Σόνα.

«Είσαι ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ!» είχε στριγκλίσει με ενθουσιασμό όταν της το είπα. Η Σόνα είναι η πιο παραδοσιακή, ρομαντική γοργόνα σε όλο τον κόσμο και δεν της αρέσει τίποτα περισσότερο από ένα καλό ειδύλλιο.

«Μη γίνεσαι γελοία!» είχα πει τότε. «Είμαι πολύ μικρή για να είμαι ερωτευμένη. Δεν ξέρω καν τι σημαίνει». Όπως εκείνη, ήμουν σχεδόν δεκατριών – πάρα πολύ μικρή για να αρχίσω να σκέφτομαι πράγματα σαν την αγάπη.

Ωστόσο έπιανα τον εαυτό μου να αναρωτιέται για τον κόσμο. Και ήξερα ότι τίποτα δε μου άρεσε περισσότερο από το να είμαι με τον Ααρών. Ήξερα επίσης ότι τον τελευταίο καιρό αυτό σήμαινε ότι δεν έβλεπα τη Σόνα τόσο συχνά όσο συνήθως. Και κάτι μου έλεγε ότι αυτό είχε αρχίσει να την ενοχλεί.

Δεν ήμουν σίγουρη αν είχε βαρεθεί να είναι ο τρίτος τροχός ή αν είχε κουραστεί να με ακούει να μιλάω γι' αυτόν ή αν ζήλευε λίγο. Όπως και να έχει, είχε πάψει να με ρωτάει για τον Ααρών. Και όποτε προσπαθούσα να μιλήσω γι' αυτόν, εκείνη άλλαζε θέμα ή έφευγε για να κάνει κάτι άλλο.

Για να πω την αλήθεια, δεν την αδικούσα. Θα πρέπει να είχα γίνει πολύ βαρετή, καθώς μιλούσα συνεχώς για τον Ααρών. Και, για να είμαι ειλικρινής, μου έλειπε η παρέα της. Το μόνο πρόβλημα ήταν ότι πάντα ήθελα να κάνω παρέα με τον Ααρών *περισσότερο*.

«Τι θέλεις να κάνουμε;» ρωτούσε τώρα ο Ααρών, καθώς διασχίζαμε την προβλήτα.

Αυτό που ήθελα πραγματικά να κάνω ήταν να πάω στο λούνα παρκ του Ράστον και να ανέβω στο τρενάκι φάντασμα, ώστε να καθίσουμε πολύ κοντά και να κρατιόμαστε από τα χέρια στο σκοτάδι. Είχαμε ανέβει σε αυτό ένα βράδυ και, παρόλο που ήταν το πιο αργό τρενάκι στον κόσμο, προσποιήθηκα ότι φοβόμουν για να περάσει ο Ααρών το χέρι του γύρω μου. Ένιωθα τόσο όμορφα, που δεν ήθελα να τελειώσει η βόλτα. Δυστυχώς, όμως, τελείωσε και από εκείνη τη στιγμή και μετά δεν είχα βρει άλλη δικαιολογία για να στριμωχτώ κοντά του.

Όμως δεν είχα δει τη Σόνα από την αρχή της εβδομάδας, και τώρα ήταν Παρασκευή.

«Πάμε στο Σίπροκ;» πρότεινα. Το Σίπροκ ήταν η γοργονοπόλη κάτω από τη θάλασσα όπου ζούσε η Σόνα.

«Βέβαια!» συμφώνησε ο Ααρών και κατεβήκαμε στην παραλία ως την άκρη του νερού.

Ο Ααρών μπήκε στο νερό. Κοίταξα γύρω μου νευρικά.

«Εντάξει είναι», είπε. «Έλα». Μετά γύρισε και έτρεξε, τσαλαβουτώντας και πηδώντας, μέσα στο νερό.

Ακόμη δεν είχα συνηθίσει το γεγονός ότι δε χρειαζόταν πια να κρύβουμε αυτό που ήμασταν. Ήταν μόλις πέρυσι που είχα ανακαλύψει ότι γινόμεουν γοργόνα όταν έμπαινα στο νερό – και για τον περισσότερο καιρό από τότε το είχα κρατήσει μυστικό. Ο Ποσειδώνας, ο οποίος κυβερνούσε τις θάλασσες, ήταν πολύ αυστηρός σχετικά με αυτά τα πράγματα. Για πολλά χρόνια είχε κρατήσει τον κόσμο των γοργόνων και τον κόσμο των ανθρώπων χώρια και χρησιμοποιούσε ένα φάρμακο μνήμης για να κάνει τους ανθρώπους να ξεχνάνε αν έβλεπαν ποτέ μια γοργόνα. Είχε μέχρι και νόμους που έλεγαν ότι οι άνθρωποι και οι γοργονάνθρωποι δεν μπορούσαν να συναναστρέφονται. Ο μπαμπάς μου είχε σταλεί στη φυλακή επειδή είχε παντρευτεί τη μαμά μου!

Όμως όλα είχαν αλλάξει πρόσφατα. Ο Ποσειδώνας είχε ορίσει ότι οι άνθρωποι και οι γοργονάνθρωποι έπρεπε να τα πηγαίνουν καλά. Και είχε ξεφορτωθεί το φάρμακο μνήμης –τουλάχιστον στο Μπράιτ-

πορτ-, κι έτσι όλοι ήξεραν για τους γοργονάνθρωπους και δεν είχαμε πλέον λόγο να κρυβόμαστε.

Παρ' όλα αυτά, ακόμη μου φαινόταν περίεργο να μπαίνω στο νερό χωρίς να πανικοβάλλομαι για το τι θα συνέβαινε αν έβλεπε κάποιος την ουρά μου.

«Τι περιμένεις;» μου φώναξε ο Ααρών. Μετά βυθίστηκε κάτω από το νερό και τίναξε την ουρά του πάνω από τα κύματα. Καθώς βουτούσε μέσα, η ουρά του έλαμψε σαν ασήμι στο λαμπερό φως του ήλιου, που μας έλουζε τώρα που η πρωινή καταιγίδα είχε περάσει.

Ο Ααρών ήταν μισός γοργονάνθρωπος, σαν εμένα, και η άνεσή του στο νερό μού θύμισε πόσο πολύ το λάτρευα κι εγώ. Έδιωξα τις ανησυχίες μου και έτρεξα στη θάλασσα για να πάω κοντά του.

Μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα, ένιωσα το σώμα μου να αρχίζει να αλλάζει. Πρώτα, το οικείο γαργαλητό στα δάχτυλα των ποδιών μου· μετά τα πόδια μου μούδιασαν και ενώθηκαν· στο τέλος, τα πόδια μου εξαφανίστηκαν τελείως, τα ρούχα μου έλιωσαν και στη θέση τους σχηματίστηκε η ουρά μου. Άρχισα να την τινάζω, τεντώνοντάς την και στριφογυρίζοντας στο νερό για να πάω κοντά στον Ααρών.

Κολυμπήσαμε δίπλα δίπλα. Χαμογελούσα και αναρωτιόμουν αν είχα νιώσει ποτέ τόσο ευτυχισμένη σε όλη μου τη ζωή.

Η μαμά της Σόνα αιωρούνταν στην πόρτα του σπιτιού τους στις Σπηλιές του Σίπροκ και χαμογέλασε απολογητικά.

«Λυπάμαι, Έμιλι, η Σόνα βγήκε νωρίτερα με κάποιες συμμαθήτριές της».

«Δεν πειράζει», είπα. «Θα τη βρούμε».

Η μαμά της Σόνα μπήκε στο σπίτι και ο Ααρών κι εγώ βγήκαμε ξανά στην ανοιχτή θάλασσα. Μας ακολουθούσε μια σειρά από ασημί ψάρια, κολυμπώντας ακριβώς από κάτω μου και γαργαλώντας την κοιλιά μου καθώς κολυμπούσα.

«Και τώρα;» ρώτησε ο Ααρών.

Ένωσα μια μικρή σουβλιά ζήλιας στη σκέψη ότι η Σόνα έπαιζε με άλλες φίλες – έως ότου θυμήθηκα ότι δεν είχα δικαίωμα να ζηλεύω. Εγώ ήμουν εκείνη που συνεχώς την εγκατέλειπα για να είμαι με τον Ααρών. Δεν μπορούσα να παραπονιέμαι αν επέλεγε να κάνει παρέα με φίλες της από το Σίπροκ. Πραγματικές φίλες της που δεν την εγκατέλειπαν όταν έβρισκαν ένα αγόρι.

Τότε μου ήρθε μια ιδέα.

«Ξέρω πού μπορεί να είναι!».

Το νερό έγινε πιο κρύο μόλις βγήκαμε στη θάλασσα. Τα ψάρια μάς έριχναν κλεφτές ματιές καθώς περνούσαμε.

«Κοίτα», είπε ο Ααρών γελώντας, καθώς δύο ψάρια κολυμπούσαν προς το μέρος μας. Το ένα ήταν παχύ και κίτρινο με ένα μοβ σημάδι στο πρόσωπό του. Έμοιαζε με μια μεγαλοπρεπή κυρία που είχε μουτζουρώσει το κραγιόν της. Το άλλο είχε μαύρες

και λευκές ρίγες κατά μήκος του λεπτού του σώματος. Κολυμπούσε με χάρη δίπλα της, σαν ένας υπάκουος μπάτλερ.

Κολυμπήσαμε μέσα από δύο καμάρες στα βράχια, πηγαίνοντας όλο και πιο χαμηλά, έως ότου φτάσαμε σε ένα τεράστιο χαλί από καφέ φύκια που λικνίζονταν τεμπέλικα στην παλίρροια.

«Τι είναι αυτό το μέρος;» ρώτησε ο Ααρών, καθώς κολυμπούσαμε πάνω από τα φύκια προς ένα αμμώδες τμήμα που ήταν γεμάτο με δίχτυα ψαρέματος, παλιά ποδήλατα και παλιά βαρέλια.

«Είναι η παιδική χαρά μας», είπα κολυμπώντας μέσα από έναν μεγάλο σωλήνα και κάνοντάς του νόημα να με ακολουθήσει.

Κολυμπήσαμε ως την άκρη του σωλήνα και κοιτάξαμε γύρω μας· η Σόνα δεν ήταν εκεί. Εν μέρει είχα απογοητευτεί – αλλά ένιωθα και ανακουφισμένη. Τουλάχιστον δεν είχε μοιραστεί την ξεχωριστή παιδική χαρά μας με τις άλλες της φίλες. Επίσης, αυτό σήμαινε ότι θα συνέχιζα να είμαι μόνη με τον Ααρών.

«Κοίτα αυτό», φώναξε εκείνος, κολυμπώντας ως ένα μαύρο πανί στην άλλη άκρη της παιδικής χαράς. Δεν το είχα ξαναδεί.

Κολύμπησα για να πάω κοντά του.

«Τι είναι;»

«Μου μοιάζει με ιστίο».

«Μαύρο ιστίο;»

Ο Ααρών χαμογέλασε ειρωνικά.

«Θα πρέπει να είναι από κάποιο πειρατικό πλοίο! Πάμε να ρίξουμε μια ματιά».

Σήκωσε τη μία γωνία του για να μπω και η καρδιά μου πετάρισε σαν ψάρι που τινάζει τα πτερύγιά του. Ίσως τελικά να κατάφερνα να στριμωχτώ με τον Ααρών μέσα στο σκοτάδι!

Η άμμος σκορπίστηκε από κάτω μου καθώς κολύπησα προς τα κάτω και το ιστίο σηκώθηκε προς τα πάνω, έχοντας παρασυρθεί από την παλίρροια. Κολύπησα προς τα εμπρός, σταματώντας μόνο όταν άκουσα τον Ααρών να φωνάζει.

Στράφηκα να κοιτάξω. Δεν ήταν εκεί.

«Ααρών;» Καμία απάντηση. «Ααρών;» φώναξα πιο δυνατά. «Είσαι καλά;»

Ακόμη τίποτα.

Γύρισα πίσω και άρχισα να κολυμπάω προς την άκρη του ιστίου, όμως η ουρά μου σκάλωσε κάπου. Ένα φύκι; Γύρισα για να δω τι ήταν. Καθώς γυρνούσα, το φύκι με έσφιξε πιο πολύ. Η ουρά μου είχε σκαλώσει τελείως. Έπειτα από μια στιγμή, κάτι με άρπαξε από τη μέση.

Και μετά ο κόσμος σκοτεινίασε.

2

Αρών, άφησέ με», είπα γελώντας. Συνήθιζε να κάνει τέτοια αστεία. Προσποιούνταν ότι δε με ακολουθούσε και μετά πλησίαζε στα μουλωχτά και σκέπαζε τα μάτια μου με τα χέρια του. Από στιγμή σε στιγμή, θα έλεγε *Μάντεψε ποιος είναι!* και δε θα δυσκολευόμουν να το βρω.

Όμως δεν έλεγε τίποτα.

«Έλα, Ααρών, ξέρω ότι είσαι εσύ», είπα. Εξακολουθούσα να γελάω. Σήκωσα τα χέρια μου για να τραβήξω τα δικά του από τα μάτια μου.

Και εκείνη ακριβώς ήταν η στιγμή που σταμάτησα να γελάω.

Αυτά δεν ήταν τα χέρια του Ααρών.

Τα χέρια που έκλειναν τα μάτια μου ήταν μεγάλα, κρύα και ιδρωμένα.

«Ποιος... ποιος είναι;» τραύλισα.

Όποιος κι αν ήταν, άπλωσε το ένα του χέρι πάνω και από τα δύο μου μάτια και με το άλλο έκλεισε το στόμα μου.

Δεν μπορούσα να μιλήσω. Με δυσκολία μπορούσα να αναπνεύσω. Η καρδιά μου χτυπούσε τόσο γρήγορα, ώστε αισθανόμουν σαν τον κινητήρα ενός σκάφους που δούλευε στην ανώτερη ταχύτητα. Τι συνέβαινε; Πόση ώρα θα έπαιρνε στον Ααρών να συνειδητοποιήσει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά και θα γύριζε να με βρει;

Προσπάθησα να δαγκώσω το χέρι που έκλεινε το στόμα μου αλλά δεν μπορούσα ούτε καν να χωρίσω τα χείλη μου αρκετά ώστε να ανοίξω τα δόντια μου. Προσπάθησα να ελευθερώσω την ουρά μου από τα φύκια – αλλά συνειδητοποίησα ότι δεν ήταν φύκια, ήταν ένα δίχτυ.

Μετά άκουσα μια φωνή. Τραχιά. Πνιχτή. Επιτακτική.

«Δέσε την ουρά της», είπε η φωνή. «Γλιστράει σαν χέλι».

Ένωθα την ουρά μου σαν να τσακιζόταν στα δύο καθώς την έδεναν. Ένωσα χέρια να τυλίγουν μια παχιά δέσμη από φύκια πάνω από τα μάτια μου και το στόμα μου – και αυτό ήταν. Ήμουν τυφλή, μουγγή και παγιδευμένη μέσα σε ένα δίχτυ.

«Ωραία, πάμε να φύγουμε από εδώ», είπε η τραχιά φωνή. «Τώρα!»

Δεν είχα ιδέα πού με πήγαιναν. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι το ταξίδι μου φαινόταν ατελείωτο και

ότι η θάλασσα ήταν το ίδιο κρύα με τα χέρια που με είχαν αρπάξει και με είχαν κουβαλήσει ως εκεί.

«Και τώρα;» είπε μια φωνή λίγη ώρα αργότερα. Δεν ήταν η τραχιά φωνή. Ήταν διαφορετική. Πιο οξεία. Πιο απαλή. Πιο ευγενική; Όχι, αυτός ήταν απλώς ένας ευσεβής πόθος.

«Θα κάνουμε αυτό ακριβώς που μας είπαν», απάντησε αυτός με την τραχιά φωνή. «Θα την κρατήσουμε εδώ και θα μείνουμε μαζί της μέχρι να λάβουμε περαιτέρω οδηγίες. Οι άλλοι θα έρθουν από λεπτό σε λεπτό».

Οι άλλοι;

«Εντάξει».

«Εσύ κράτησέ την κι εγώ θα ασχοληθώ με τις κλειδαριές».

«Το 'πιασα».

Καθώς το ένα ζευγάρι χέρια με απελευθέρωνε, τα άλλα με έσφιξαν πιο δυνατά, τόσο πολύ, ώστε νόμιζα ότι θα με τσακίσουν.

Έπειτα από μερικά λεπτά, αυτός με την τραχιά φωνή είχε επιστρέψει.

«Εντάξει, είμαστε κλειδωμένοι. Ας την ελευθερώσουμε», είπε.

«Να την ελευθερώσουμε;»

«Δεν μπορεί να πάει πουθενά, και μας είπαν να

μην είμαστε πολύ σκληροί μαζί της. Δε γίνεται να έρθει το αφεντικό και να τη βρει με δεμένα μάτια και παγιδευμένη σε ένα δίχτυ, έτσι δεν είναι;»

«Έχεις δίκιο. Είσαι σίγουρος ότι η πόρτα είναι ασφαλισμένη;»

«Είναι κλειδωμένη το ίδιο σφιχτά με τα σαγόνια ενός καρχαρία. Έλα, ας τη βγάλουμε τώρα από αυτό το δίχτυ».

Άρχισα να στριφογυρίζω και να παλεύω καθώς έλυναν το δίχτυ και έβγαζαν τα φύκια από το στόμα και τα μάτια μου. Αμέσως όταν ελευθερώθηκε το στόμα μου, βρήκα τη φωνή μου.

«ΑΦΗΣΤΕ ΜΕ ΝΑ ΦΥΓΩ, ΤΕΡΑΤΑΑΑΑ!» φώναξα.

Ο ένας από τους δύο σκέπασε το στόμα μου με το χέρι του. Δάγκωσα το δάχτυλό του.

«Μα τους αστακούς!» φώναξε και τινάχτηκε μακριά μου. Καθώς το έκανε, τον κοίταξα από πάνω μέχρι κάτω. Η τραχιά φωνή ανήκε σε έναν γοργονάβτρα με ακόμη πιο τραχύ παρουσιαστικό. Ήταν τεράστιος – τουλάχιστον δύο μέτρα από το κεφάλι του μέχρι το τέλος της μακριάς, μυτερής, γκρι ουράς του. Είχε λιγδιασμένα μαύρα μαλλιά δεμένα πίσω σε μια αλογοουρά και γκριζα μάτια που κοιτούσαν τα δικά μου, ενώ ένας σωρός από σκουλαρίκια που έμοιαζαν βγαλμένα από συλλογή εργαλείων από την Εποχή του Σιδήρου κρέμονταν από τ' αυτιά του, τις βλεφαρίδες του, το πιγούνι του και το επάνω χείλος του.

Δεν ήμουν σίγουρη ότι ήθελα να τον εκνευρίσω.

«Μπορείς να ουρλιάζεις όσο θέλεις», γρύλισε, «όμως δε θα σε ακούσει κανείς. Είμαστε πολύ κάτω και δεν

υπάρχει κανείς τριγύρω σε μια απόσταση χιλιομέτρων».

Αφουγκράστηκα μήπως ακούσω κάποια απάντηση στο ουρλιαχτό μου. Δεν υπήρχε τίποτα – εκτός κι αν υπολόγιζες το απαλό λίκνισμα των πολύχρωμων θαλάσσιων φυτών ή το κοπάδι των εκατό μικροσκοπικών ασημί ψαριών που ορμούσαν προς το μέρος μου και μετά έστριβαν ξανά, λαμποκοπώντας σαν ένα μαχαίρι πάνω στο οποίο πέφτει μια αχτίδα ηλίου.

«Πού είμαστε;» ρώτησα.

Δεν απάντησε.

Έριξα μια γρήγορη ματιά στον άλλον γοργονάβτρα: πιο αδύνατος, πιο νέος, με μόλις τη μισή ποσότητα από σκουλαρίκια και ίσως τριάντα εκατοστά πιο κοντός, αλλά με κοιτούσε με την ίδια έκφραση. Δεν ήμουν σίγουρη τι ήταν αυτή η έκφραση. Μίσος; Απειλή; Οργή;

Όχι. Δεν ήταν τίποτα από αυτά. Ή, αν ήταν, ήταν αναμεμειγμένο με κάτι άλλο. Αν δε με είχαν αρπάξει σε κάποιο πάρκο και δε με είχαν κλειδώσει σε ένα υποθαλάσσιο κελί στη μέση του ωκεανού, θα έλεγα ότι έδειχναν νευρικοί – σαν να μην ήταν και τόσο σίγουροι για το πώς να με χειριστούν. Όχι, δεν μπορεί να ήταν αυτό. Τι ήταν όμως;

«Τι θέλετε από μένα;» ρώτησα.

Αυτός με την τραχιά φωνή με αγνόησε καθώς έτριβε το δάχτυλό του στο σημείο όπου τον είχα δαγκώσει.

«Συγγνώμη γι' αυτό», είπα. Μια στιγμή! Αυτοί οι τύποι με απήγαγαν με ένα δίχτυ, μου έκλεισαν τα

μάτια, με φίμωσαν και με έσυραν σε μια κρυφή σπηλιά, κι εγώ τους ζητάω συγγνώμη; «Τι θέλετε από μένα;» επανέλαβα, πιο αποφασιστικά αυτή τη φορά. «Γιατί είμαι εδώ; Ποιοι είστε;»

Ο αδύνατος γοργονάντρας άνοιξε το στόμα του για να μου απαντήσει, αλλά αυτός με την τραχιά φωνή σήκωσε το χέρι του. Εκείνο που δεν είχα δαγκώσει.

«Καμία απάντηση», είπε.

«Μα, Όρτα...» άρχισε να λέει τότε ο άλλος γοργονάντρας.

Αυτός με την τραχιά φωνή –ο Όρτα– κούνησε το κεφάλι του.

«Τίποτα, Κάι. Έχουμε τις οδηγίες μας. Καμία συζήτηση, καμία εξήγηση, τίποτα. Το κατάλαβες;»

Ο Κάι ένευσε.

«Το κατάλαβα», μουρμούρισε.

Έμειναν και οι δύο σιωπηλοί έπειτα από αυτό. Για πρώτη φορά, κοίταξα γύρω μου στη σπηλιά και συνειδητοποίησα πόσο μεγάλη ήταν – και πόσο μεγαλοπρεπής. Η οροφή έδειχνε να λάμπει με ένα θαμπό ιριδίζον φως ανάμεσα στις πέτρες που ήταν σκαλισμένες σε περίπλοκα σχήματα σε όλο το βραχώδες ταβάνι.

Κολύμπησα κοντά στα τοιχώματα, πιάνοντάς τα και εξετάζοντάς τα καθώς προχωρούσα. Ήταν γεμάτα με κρυστάλλους. Φυσικούς θαλάσσιους κρυστάλλους ή κάποιο είδος εξωτικών πετραδιών, δεν μπορούσα να καταλάβω ακριβώς. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι δεν ήμουν κλειδωμένη σε κάποιο κελί φυλακής. Είχα δει ένα υποθαλάσσιο κελί φυλακής όταν

έσωσα τον μπαμπά μου – και δεν έμοιαζε καθόλου με αυτό.

Περιστασιακά περνούσε κάποιιο μοναχικό ψάρι από δίπλα μου, μαύρο και γυαλιστερό, γλιστρώντας γρήγορα από τη μία πλευρά στην άλλη σαν ένας επιχειρηματίας που πήγαινε σε κάποια σύσκεψη. Ένα μακρύ ασημί χέλι πέρασε από κοντά μου, σκίζοντας το νερό μπροστά μου σαν ξίφος.

Κολύμπησα προς την πόρτα: μια τεράστια βαριά πόρτα από βελανιδιά με μεταλλικές μπάρες. Ήταν αμπαρωμένη και κλειδωμένη με τη μεγαλύτερη κλειδαριά που είχα δει ποτέ μου.

Τότε ήταν που άκουσα κάτι στην άλλη πλευρά. Μια συμπλοκή και ένα σύρσιμο έξω από τη σπηλιά! Τι ήταν; Κάποιο τεράστιο κοπάδι ψαριών; Η παλίσροια που χτυπούσε πάνω στην πόρτα; Ή μήπως ήταν κάποιος που μπορούσε να με βοηθήσει να βγω από εδώ;

Χτύπησα την πόρτα όσο πιο δυνατά μπορούσα. Πράγμα που δεν ήταν και πολύ δύσκολο. Δεν ξέρω αν το έχετε δοκιμάσει ποτέ, αλλά, απ' ό,τι φαίνεται, το να χτυπάς τις γροθιές σου πάνω σε μια πόρτα από βελανιδιά ένα χιλιόμετρο κάτω από την επιφάνεια του νερού είναι μάλλον ανώφελο. Το μόνο που κατάφερα να κάνω ήταν να προκαλέσω μελανιές στα χέρια μου και έναν απαλό γδούπτο.

«ΒΟΗΘΕΙΑ!» φώναξα. «ΜΕ ΚΡΑΤΑΝΕ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗ! ΣΩΣΤΕ ΜΕ!»

Οι δύο γοργονάντρες βρέθηκαν δίπλα μου μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα.

«Εγώ δε θα έχανα τον χρόνο μου», είπε ο Όρτα.

«Κάποιο μεγάλο ψάρι θα είναι», πρόσθεσε ο Κάι.
«Ένας καρχαρίας ή κάτι τέτοιο. Εδώ, στη μέση του ωκεανού, έχουμε κάθε είδους ψάρια».

Αυτό με έκανε να νιώσω πολύ καλύτερα.

«Όχι, δεν είναι αυτό, ηλίθιο θαλάσσιο σκουλήκι!»
είπε απότομα ο Όρτα, πιάνοντας το κλειδί του. «Θα είναι οι άλλοι. Φύγε από μπροστά μου».

Έπειτα από ένα λεπτό, είχε ανοίξει την πόρτα και άλλοι δύο γοργονάντρες μπήκαν μέσα κουβαλώντας ένα πακέτο ανάμεσά τους. Ένα πακέτο που σφάδαζε και ήταν τυλιγμένο με δίχτυ. Για μια στιγμή, αναρωτήθηκα τι μας είχαν φέρει. Και μετά το πακέτο μίλησε.

«Γκρργπφ!» είπε.

Μια στιγμή! Ήταν... ήταν...

Ο Ααρών!

«Βγάλτε τον από αυτό το πράγμα!» φώναξα, πιο θυμωμένη από ποτέ. «Βγάλτε τον τώρα!»

«Μη βιάζεσαι, θα τον βγάλουμε!» είπε απότομα ο Όρτα. Έβγαλε ένα μακρύ μαχαίρι από μια ζώνη στο πάνω μέρος της ουράς του και με δυο γρήγορες κινήσεις το δίχτυ άνοιξε.

Ο Κάι έβγαλε το μαντίλι από τα μάτια του Ααρών και το φίμωτρό του. Ο Ααρών βλεφάριζε και έπαιρ-

νε γρήγορες ανάσες καθώς προσαρμοζόταν στο περιβάλλον του. Αμέσως όταν με είδε, κολύμπησε προς το μέρος μου και με έσφιξε στην αγκαλιά του.

«Έμιλι», είπε ξέπνοα, «δεν ήξερα τι σου συνέβη. Ήμουν ακριβώς πίσω σου και, χωρίς να το καταλάβω, εκείνοι...» χαμήλωσε τη φωνή του καθώς κοιτούσε τους γοργονάντρες που τον είχαν φέρει μέσα «... αυτά τα θαλάσσια παράσιτα με άρπαξαν».

«Είσαι καλά;» ρώτησα.

Ένευσε.

«Εσύ; Σου έκαναν κακό; Αν σου έκαναν, θα...»

«Καλά είμαι», είπα. «Τουλάχιστον, για την ώρα», πρόσθεσα, με όσο χαμόγελο μπορούσα να επιστρατεύσω, δεδομένων των συνθηκών.

Ο Ααρών μου ανταπέδωσε το χαμόγελο και με τράβηξε πιο κοντά του. Όσο ήμουν μαζί του, τα πράγματα δεν έδειχναν τόσο άσχημα.

«Όσο ευχάριστη και συγκινητική κι αν είναι αυτή η σκηνή αγάπης», είπε ο Όρτα, διακόπτοντας τις σκέψεις μου, «έχουμε μια δουλειά να κάνουμε». Κοίταξε τους γοργονάντρες που είχαν φέρει τον Ααρών. «Μπορείτε να τους αφήσετε και τους δύο μαζί μας», είπε. «Θα τα καταφέρουμε».

«Είσαι σίγουρος;»

«Όσο σίγουροι είναι οι καρχαρίες». Κολύμπησε προς την πόρτα πίσω από τους δύο γοργονάντρες. Καθώς τραβούσε το κλειδί από τον λαιμό του, ο Ααρών με κοίταξε και σήκωσε το φρύδι του.

Ήξερα τι σκεφτόταν. Σκεφτόμουν κι εγώ το ίδιο. Αυτή θα μπορούσε να είναι η ευκαιρία μας να δρα-

πετεύσουμε! Χωρίς να πούμε λέξη, πλησιάσαμε σιγά σιγά στην πόρτα ενώ οι γοργονάντρες συζητούσαν.

Ο Όρτα έβαλε το κλειδί του στην κλειδαριά. Το γύρισε. Άνοιξε την πόρτα.

«Τώρα!» σύριξε ο Ααρών στο αυτί μου και όρμησα προς την πόρτα.

«Δε νομίζω!» Ο Κάι άρπαξε την ουρά μου, σφίγγοντάς την τόσο δυνατά, ώστε νόμιζα ότι θα σπάσει τα λέπια μου. Έπειτα από μισό λεπτό, είχα γυρίσει ξανά στο δωμάτιο, με την πόρτα να κλείνει πίσω μου.

Ο Όρτα κλείδωσε την κλειδαριά και κρέμασε ξανά το κλειδί γύρω από τον λαιμό του. Έδειξε με τον αντίχειρά του τον Κάι.

«Το ότι δείχνει ηλίθιος δε σημαίνει και ότι είναι», είπε.

«Ναι», συμφώνησε ο Κάι. Μετά έξυσε το κεφάλι του και κοίταξε τον Όρτα. «Έι!» πρόσθεσε, συνειδητοποιώντας τι είχε πει ο Όρτα.

Ο Όρτα του έκανε μια απαξιωτική κίνηση με το χέρι του.

«Πρέπει απλώς να κάνετε υπομονή», μας είπε. «Είμαι σίγουρος ότι δε θα μείνετε πολύ εδώ – με τον έναν ή τον άλλον τρόπο». Τόνισε τον «έναν ή τον άλλον τρόπο» με ένα απειλητικό γέλιο.

Κολύμπησα ξανά προς τον Ααρών. Εξέταζε τα φώτα και τους κρυστάλλους στα τοιχώματα.

«Κοίτα αυτά», είπε. «Είναι εκπληκτικά».

«Σχεδόν σαν πολύτιμα πετράδια», είπα και πήγα πιο κοντά.

Ο Ααρών ήρθε και αυτός πιο κοντά μου.

«Θα είμαστε εντάξει», είπε. «Κάτι θα σκεφτούμε».

Το παράξενο ήταν ότι όταν μου χαμογελούσε έτσι δεν μπορούσα παρά να τον πιστέψω.

«Έχεις δίκιο», είπα. «Νομίζω ότι όλα θα πάνε...»

Μόνο που δεν πρόλαβα να τελειώσω τη φράση μου. Την παρέσυρε ένα κύμα που πέρασε από τη σπηλιά τόσο ξαφνικά και τόσο γρήγορα, ώστε τίνανε και τους τέσσερίς μας στο ταβάνι και μετά μας έριξε στον απέναντι τοίχο.

Ο Όρτα ήταν ο πρώτος που ανέκτησε την κυριαρχία του. Στάθηκε όρθιος, πέρασε το χέρι του πάνω από την ουρά του για να στρώσει τα λέπια του και έμπηξε το δάχτυλό του στο στήθος του Κάι.

«Σουλουπώσου», είπε. «Έρχεται το αφεντικό».

Αναρίγησα όταν σκέφτηκα πώς θα πρέπει να ήταν το αφεντικό τους. Αρκετά κακοί ήταν αυτοί οι δύο. Πόσο χειρότερος θα μπορούσε να είναι εκείνος;

Δε χρειάστηκε να αναρωτηθώ για πολύ.

Τρία βαριά χτυπήματα στην πόρτα και ο Όρτα σχεδόν πέταξε ως την άλλη άκρη της σπηλιάς για να την ανοίξει. Ξεκλείδωσε την κλειδαριά, τράβηξε τον σύρτη και κολύπησε προς τα πίσω, με το κεφάλι του χαμηλωμένο καθώς κρατούσε την πόρτα ανοιχτή.

Και μετά, μπήκε το αφεντικό, με μια ντουζίνα δελφίνια να τον σέρνουν πάνω σε ένα χρυσό άρμα που έλαμπε τόσο έντονα, ώστε φώτιζε τις σπηλιές σαν πυροτέχνημα.

Ο Ποσειδώνας!

«Εσείς;» είπαμε με κομμένη την ανάσα. «Μα...»

Ρίχνοντας μια πολύ γρήγορη ματιά στον Ααρών

και σ' εμένα, ο Ποσειδώνας στράφηκε στους γοργονάντρες.

«Κάνατε καλή δουλειά», είπε βλοσυρά. «Μπορείτε να φύγετε».

Με μια βαθιά υπόκλιση, ο Όρτα και ο Κάι βγήκαν από τη σπηλιά χωρίς να ρίξουν ούτε μια ματιά σε εμάς. Ο Ποσειδώνας ύψωσε την τρίαινά του και ένα δελφίνι στο πίσω μέρος του άρματος έκλεισε την πόρτα πίσω του με την ουρά του.

«Λοιπόν», είπε με σοβαρό ύφος, γυρίζοντας για να μας κοιτάξει. «Ας πιάσουμε δουλειά».

Περίεργες καταιγίδες έρχονται από τον
ωκεανό. Και ποιος φταίει γι' αυτό; Οι εφιάλτες
του Ποσειδώνα, του βασιλιά της θάλασσας.
Πεπεισμένος ότι τα όνειρά του προμηνύουν
μια απειλή, ο Ποσειδώνας αναθέτει στην
Έμιλι Γ. και στον Ααρών μια σούπερ μυστική
αποστολή: να βρουν και να εξολοθρεύσουν
την πηγή των κακών. Η Έμιλι και ο Ααρών
ταξιδεύουν στα παγωμένα νερά του Βορρά.
Μέσα σε μια λίμνη με μαγικές αντανάκλασεις,
οι δυο φίλοι θα ανακαλύψουν κλεμμένες
αναμνήσεις και το πιο σκοτεινό μυστικό
του Ποσειδώνα.

*Η πέμπτη περιπέτεια της Έμιλι,
μαγευτική και μυστηριώδης...*

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

Από 9 ευρώ

ISBN: 978-618-01-1861-2

9 786180 118612

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 18660